

КНИСТЕР

ЛИЛИ ЧУДОТО

В търсене
на изгубеното
съкровище

С екзотични
магически
трикове

A&T

КНИСТЕР
ЛИЛИ ЧУДОТО В ТЪРСЕНЕ
НА ИЗГУБЕНОТО
СЪКРОВИЩЕ

Превод: Марина Михова

chitanka.info

Забавлявайте се с Лили Чудото!

Лили прави магии от деня, в който съвсем неочаквано намери вълшебната книга до леглото си. Но да правиш магии понякога може да има доста непредвидими последици...

По невнимание Лили прочита едно от заклинанията от магическата си книга на глас. Това беше грешка на начинаещия! Хоп! И тя се озова изведнъж в джунглата, където туземците я помислиха за дългоочакваната царица на Крокодилите. Горката Лили. За да ѝ опишат пътя, хората ѝ казаха едно заклинание и тя се запъти да търси безценното им съкровище. Пътешествието ѝ свършва обаче пред един тайнствен водопад. Дали Лили ще намери там съкровището на крокодилите?

Това е Лили, главната героиня на нашата история. Тя е горе-долу на твоята възраст и прилича на съвсем обикновено дете. Тя е такава... но не съвсем. Лили притежава нещо, което изобщо не може да се нарече обикновено, а именно: книга с магии!

Една сутрин Лили просто я откри до леглото си. Как ли се е озовала там? Тя няма никаква представа. Знае само, че разсеяната вещица Зурулунда Кноркс по невнимание е забравила книгата си. Тя знае още, че в книгата има истински вълшебства и магически трикове, дори някои от тях вече е изпробвала.

Но внимавай:

По-добре не се опитвай да ги правиш! Ако прочетеш погрешно дори една-едничка дума, четката ти за зъби ще се превърне във вещерска метла, учителката ти — в зла измамница, сладоледът на клечка — в кисела краставичка. За по-сигурно Лили не разказа на никого за магическата си книга. Може да се каже, че тя вече е една истинска тайна магьосница. Успя да опази тайната за книгата дори от по-малкия си брат Леон. А това си е сериозно постижение, защото той

е много любопитен и понякога може направо да те изнерви. Въпреки това Лили много си го обича.

Така... Сега вече знаеш необходимото и историята може да започне.

ПЪРВА ГЛАВА

Лили беше лапнала пръста си и не можеше да откъсне очи от книгата, която четеше. Тя прелистваше страница след страница. Това беше книга за Христофор Колумб, известният мореплавател. Историята беше много напрегната — за търсенето и намирането.

Испанската кралица изпратила мореплавателя Колумб с кораба му Санта Мария да намери път до Индия. Но се случило нещо невероятно! Колумб плавал все направо към залязващото слънце, значи на запад, и не намерил това, което търсил, а нещо съвсем ново — огромен континент, наречен Америка.

Лили беше стигнала до там, където Христофор Колумб спрял за пръв път на сушата след дългото си и изморително пътуване и бил посрещнат от цветно боядисаните туземци. На Лили ѝ стана много смешно, защото той поздравил хората не като американци, а като индийци, понеже си мислел, че се намира в Индия. Лили се изсмя и прочете тази страница за втори път. Тя се въплъти в ролята на Колумб, направи реверанс и извика с дрезгав глас:

— Поздравявам ви горди индийци! Аз идвам по поръчка на моята кралица, кралицата на Испания. Името ми е...

— Лили!

Тя се обърна изплашено. Кой ли се беше промъкнал в стаята ѝ, без да чука? Разбира се, че Леон, малкият досадник! Лили се беше задълбочила толкова много в историята, че изобщо не го беше чула да влиза.

— Името ми не е Лили, а Христофор Колумб!

— Кой е това? — попита Леон, който се беше заинтригувал толкова много, че вече не си спомняше за какво беше дошъл при сестра си.

— Той е най-големият откривател на всички времена! Той даже е открил Америка.

— Какво означава открил? — продължи да досажда Леон.

— Това означава намерил. А сега се махай и ме остави намира!

— Но кой я е бил скрил? — не се отказа Леон.

— Никой не я е скрил. Просто хората тук не са знаели, че тя съществува, понеже е била много далече, отвъд големия океан.

Изведнъж Леон се сети, защо беше дошъл в стаята на сестра си.

— Жалко, че ти не си Локумб!

— Казва се Колумб, локум такъв! — поправи го Лили. — Но защо да е жалко?

— Ами понеже той е добър откривател, а аз съм си загубил Лего рицаря и исках да те питам, дали знаеш къде е?

Лили направи физиономия. Тя винаги помагаше на Леон да си намира нещата и знаеше много добре, че той нямаше да я остави на мира, докато не намереше това, което търсеше. Така приятното ѝ уединение свърши.

— Не може ли мама да ти помогне в търсенето? — попита тя отегчено.

— Нея я няма.

Лили остави книгата си настрана и въздъхна.

— Къде видя рицаря си за последен път?

— В рицарския ми замък. Но вече не е там. Някой го е откраднал! — за малко да се разплаче Леон.

Лили си пое дълбоко въздух, стана от леглото и отиде в стаята на брат си, за да търси рицаря някъде около замъка. Леон я последва. Рицарят наистина го нямаше там.

— Кога за последен път си игра с фигурките? — попита Лили и направи физиономия на детектив, точно като на тези по телевизията.

— Снощи, преди мама да ми каже да си лягам.

На Лили веднага ѝ дойде идея и целеустремено се запъти към банята. Какво ли беше това до сапунерката? Рицарят от Лего, а до него беше и новото йо-йо на брат ѝ. Това беше едно много специално йо-йо. Когато беше долу до земята, издаваше много силен свистящ звук и се появяваха малки цветни точки. Очевидно Леон не се беше сетил за него, което беше странно, защото той никога не даваше на Лили да си играе с него. Но почакай!

С един замах Лили сграбчи йо-йото и рицаря и още преди Леон да е успял да забележи каквото и да било, и двете неща изчезнаха в джоба й. Този път го държа в ръцете си, помисли си тя. Ако продължи да ме нервира и ми пречи да чета, ще имам с какво да преговарям. Чак сега Леон се появи в банята.

— Какво правиш в банята? — попита я той.

— Ще постъпя като Колумб. Ще търся навсякъде и може и да намеря нещо като съкровище или Лего фигурка... — ухили се Лили. — Но явно правя нещата погрешно, защото все още не съм намерила нищо. „Нада!“, както би казал Колумб. Това е на испански и означава „нищо“. Ех, да можех да съм като Колумб...

Лили създаде впечатление, че наистина се е замислила и каза:

— Може би трябва да търси мъж, а не жена.

— Точно така! — извика Леон. — Такъв като мен. Аз съм мъж! Е, почти мъж. Мога да пишкам в тоалетната почти изправен. А това го могат само мъжете!

— Не знам как Колумб е ходил до тоалетна — със сигурност не е имал истинска тоалетна — но със сигурност е бил мъж... И е получил нареждане да търси нови земи от жена. А именно от испанската кралица!

— Нека да започна да търся! — въодушеви се Леон. — Ти може да си кралицата.

— Но трябва да го направим точно в стила на Колумб!

— Да, разбира се, че ще го направим в стила на Колумб!

Леон беше готов вече да се изстреля, за да търси, но изведнъж се обърна към Лили.

— Как се търси в стила на Колумб?

— Той е последвал заповедта на кралицата сляпо. Това значи, че просто е започнал да търси, без цел и посока.

— Как така? — не разбра Леон.

— Момент! — отвърна Лили и излезе от банята.

Малко след това тя се върна с един шал и завърза очите на брат си.

— Това е трикът. По време на търсенето да не знаеш къде се намираш.

— Добре — кимна Леон. — А сега?

— Аз съм твоята кралица и ти трябва да правиш това, което ти кажа. Разбра ли?

— Казвай! — Леон беше вече много нетърпелив.

Лили го завъртя няколко пъти, завърза шала около очите му, увери се, че той не виждаше нищо и каза:

— Тръгвай! По заповед на кралицата Колумб се запътил на дълго пътешествие. Корабът му го чакал на испанския бряг.

Лили хвана Леон за ръка и го разведе из банята. Спря за малко пред мивката, пусна кранчето и продължи:

— Испанската земя отдавна беше останала зад гърба му и се чуваше само шума на морето.

— Сякаш е истина! — извика Леон. — Продължавай! Много е интересно!

— Това било едно много дълго пътуване в западна посока. И хранителните продукти скоро свършили.

Лили внимателно заведе брат си в кухнята, като обиколиха два пъти масата. Тя изсипа малко сол от солницата върху една чаена лъжичка и продължи да разказва:

— Както вече казах, хранителните продукти свършили. По онова време нямало хладилници. И е трябвало да ядат гулаш. Това е месо, което се слага в сол, за да издържа по-дълго време. То не било много вкусно, но било по-добрият вариант от това да умрат от глад. Пробвай! Отвори си устата!

Леон отвори доверчиво уста и Лили му завря лъжицата със солта.

— Уууу, сол! — каза с отвращение той.

— Нали трябва да е възможно най-истинско! — успокои го сестра му, преди той да има възможност да продължи да протестира. — Нали наистина искаш да намериш Лего фигурката си?

— Добре — отвърна Леон с все още отвратена физиономия. — Какво следва?

— Бъди смел! — потупа го Лили по рамото. — Изглежда си истински откривател. Точно като Христофор Колумб! А сега да продължим с дългото издирване. Слънцето греело безпощадно и хората на кораба ожаднели. Те били заобиколено от вода, но водата за пиене била оскъдна.

— Аз също съм жаден — каза Леон.

— Няма проблем. — Лили го заведе до хладилника.

Наля му в една чаша съвсем малко минерална вода и му я подаде. Този път Леон беше вече много подозрителен. Той взе внимателно чашата и я близна съвсем внимателно. Но когато разбра, че този път нямаше да го излъжат, изпи водата на един дъх.

— Искам още — каза той, защото от солта наистина беше много жаден.

— Ти да не би да се опитваш да заповядваш на кралицата си? Това може да стане много опасно. Внимавай! Освен това водата е малко! — отвърна Лили грубо и го заведе в коридора.

— Моля те, мила кралице, дай ми още вода! — започна да се моли Леон.

— Колумб пътувал все напред и напред — направи се Лили, че не го чува. — Той бил толкова дълго време на път, че и малкото вода, която имал, станала горчива...

— Жаден съм! — продължи да се оплаква Леон.

Лили отново го заведе до хладилника. Там нямаше ли бурканче с кисели краставички? Тя напълни чашата на брат си със сок от буркана. Без да се подвоуми, той започна да пие. О, не! Леон направи физиономия по-кисела от самите краставички. Ядосано махна шала от очите си, за да види, какво му беше дала Лили да пие. Тя се опита да го успокои, но той намери буркана с краставичките и това го ядоса още повече. Отвори хладилника, взе бутилката с минералната вода и започна да пие направо от шишето. Без брат й да забележи, Лили

извади Лего фигурката от джоба си и я сложи до буркана с краставичките.

— Колумб... ох, Леон! Ти успя!

Когато той намери фигурката, беше толкова изненадан, че забрави за гнева си към Лили.

— Методът за търсене на Колумб функционира! — извика Лили и се направи също на изненадана.

Но Леон не се учудваше ни най-малко. Важното беше, че беше намерил фигурката си. Дали това беше станало по метода на Колумб, или по друг начин, му беше все едно. Той отиде доволен в стаята си.

Лили вдигна ръце нагоре и извика победоносно. Най-накрая щеше да има спокойствие. Но на нея не ѝ се четеше вече книгата за Колумб. Тя отиде в стаята си, извади магическата книга изпод леглото, като се надяваше в нея да намери магия за търсене и намиране. Тя имаше грандиозна идея. Не искаше да търси какво да е, а истинско съкровище. Нямаше ли това да е едно супер приключение, точно в неин стил? Та нали точно поради тази причина имаше магическа книга! Как не се беше сетила по-рано за това...

Трябваше да търси под буква „Г“, като „търся“ или под буква „С“ като „съкровище“. Но там нямаше нищо. Лили продължи да търси в книгата страница след страница. Така се беше вгълбила, че изобщо не разбра кога мина времето. Тя беше забравила за всичко около себе си. Изведнъж попадна на буквата „И“ и прочете „Изгубени съкровища“.

На по-малко от половин страничка беше обяснено какво трябва да се прави, за да се намери изгубено съкровище. Магията беше май много проста. Лили прочете много внимателно упътването. Най-много ѝ харесаха последните изречения. Тя започна да изговаря думите:

*„Доверие в написаното имай ти
и до съкровището си стигни.
Не се нуждаеш от летящите метли,
заклинанието просто прочети!
Внимавай, на последното изречение,
ще полетиш към своето приключение!“*

Какво беше това? Лили усети как започна да губи почва под краката си и се понесе из въздуха. Нищо не разбираше. Стана ѝ топло и студено едновременно. Това не беше магическият скок. Тя дори не беше допряла никакъв предмет до сърцето си, за да може с негова помощ да се пренесе в друго време. За да се озове в Средновековието, тя беше използвала веднъж сребърна монета, която принадлежеше на леля ѝ. С прах, който беше взела от едни прастари експонати в музея, беше успяла да отскочи до Египет при мумиите и фараоните. По този начин беше пътувала безброй пъти и беше преживявала най-вълнуващите си приключения.

Но сега беше на път по принуда. Дори не беше казала заклинанието за магическия скок. Дори не знаеше къде отива. Веднага щом кацнеш, щеше да се върне обратно вкъщи. Мама щеше скоро да се прибере и със сигурност щеше да я търси. Освен това беше напълно неподготвена, нямаше нищо със себе си. Безброй мисли минаха през главата ѝ. Как можа да се случи това? Къде ли щеше да я заведе магията? В кое време щеше да попадне? Ами ако се приземеше по времето на каменната епоха, Средновековието или в бъдещето? Заклинанието имаше нещо общо със скрити съкровища. Дали нямаше да се озове директно до някой сандък?

Лили не можеше да разбере все още нищо, но усети, че около нея стана много горещо. Поне на един въпрос беше намерила отговора: беше ѝ станало ясно, защо и как действаше магията...

ВТОРА ГЛАВА

Най-накрая тя отново почувства почва под краката си. Усети неприятна жега и влага и един сладникав мирис, който се носеше из въздуха. Беше много шумно. Лили никога не беше чувала подобни звуци. Бавно се осмели да отвори очи. Не беше много светло около нея и въпреки че не беше била никога на подобно място, тя веднага разбра къде беше попаднала: в джунглата!

Растенията, които бяха навсякъде, бяха във всички нюанси на зеленото. Лили зяпна. Вторият преобладаващ цвят беше кафявото.

Някои дървета бяха много малки, а други толкова големи, като че ли стигаха до небето. Дори не се виждаше върха им. Множеството треви и храсти сякаш се надпреварваха кой да е по-шарен и цветен. Животните можеха само да се чуят, но не и да се видят. Те бяха толкова шумни, все едно Лили беше попаднала на рок концерт. Имаше крясъци, пеене, викове, ръмжене... Беше невероятно! Лили си беше представяла джунглата много по-тиха. Дори и малките бръмбари и насекоми, които лазеха по земята, бръмчаха по свой си начин, като че ли от това зависеше живота им. Всичко изглеждаше така, все едно беше тръгнало на война. Дори и растенията се виеха нагоре, като че ли се състезаваха, кое ще получи повече светлина. Лили погледна към небето. Короните на дърветата бяха толкова гъсти, че небето изобщо не се виждаше. Само през една малка дупчица се прокрадваше слънчев лъч. Той беше като прожектор в театъра. Лили погледна инстинктивно към земята, която беше осветена от този лъч. Там не блестеше ли нещо златно? Лили се затича, но изведнъж я спря една мисъл: змии. В джунглата имаше змии, а това означаваше, че трябваше много да внимава да не настъпи някоя. Така тя продължи предпазливо напред. Гледаше ту към златните проблясъци, ту към земята. Когато стигна толкова близо, че да може да разпознае какво имаше на земята, тя вече беше забравила за своята предпазливост. Последните няколко метра ги взе на бегом — листа, клони, лиани я удряха в лицето, но тя не ги забелязваше. Мислеше само за нещото, което блестеше на земята. Най-накрая беше вече там и притаи дъх. Пред нея имаше нещо, което много приличаше на корона. Не точно като тази на кралете и кралиците, защото липсваха кръстовете. Вместо тях на нея имаше един добре шлифован, великолепен скъпоценен камък. Много изненадващо беше, че най-отгоре на короната имаше цветни пера. Лили не забелязваше вече нищо друго.

— Невероятно! — извика тя. — Не може да бъде!
Тя се наведе бавно, за да вдигне скъпоценния предмет.
— Недей! Недей! — спря я някой на висок глас.

Лили се изплаши до смърт. Светкавично се скри в храста до нея. Гласът беше много груб и ужасяващ. От прикритието си, Лили се опита да разбере, кой я беше спрял да вземе короната. Не се виждаше никой. Дали и гласът не се криеше точно като нея? В тази гъста растителност не беше трудно да се скрие човек. Ако съдеше по гласа, ставаше въпрос за мъж. Лили изчака ослушвайки се. Едва сега разбра що за животни издаваха този ужасяващ звук. Когато отново се чу опасното ръмжене, Лили я полазиха тръпки, въпреки че беше много топло. Но сега трябваше да намери този, който ѝ беше подвикнал. Дали не си беше въобразила, че някой ѝ вика? Най-вероятно беше станало точно така. Лили си пое дълбоко въздух и се засмя: Как можеше да е толкова страхлива? Като се смееше на себе си, тя излезе от скривалището си и отново се озова на осветеното място. Само няколко крачки я деляха от скъпоценната вещ. За да си вдъхне кураж, тя си каза:

— Не мога да оставя нещо толкова красиво да лежи тук в джунглата!

— Да оставя да лежи! Да оставя да лежи! — чу се отново ужасният глас.

Но желанието на Лили да вземе съкровището, беше по-голямо от страха ѝ. Тя светкавично го взе и отново се скри в храстите. Ослуша се. Но не се чу никакъв глас. Никой не я последва. Беше ѝ задушно,

искаше ѝ се веднага да се пренесе пак вкъщи и там на спокойствие да разгледа короната. Тя пхна ръка в джоба на панталона си, за да вземе плюшената си мишка. Нуждаеше се от нея, за да се прибере у дома с помощта на магическия скок. Но Лили не напипа нищо. Едва сега се сети, че мишлето не беше с нея. Тя не се беше подготвяла за това пътуване, беше се озовала тук по погрешка, защото беше изговорила на глас заклинанието. Колко тъпо от нейна страна! Това беше грешка на начинаещ! Сега нямаше мишка и щеше да остане в джунглата завинаги. Очите на Лили се насълзиха. Но уплахата ѝ не трая дълго, защото ръката ѝ напипа йо-йото на Леон. Лили избърса потта от челото си. С негова помощ щеше да успее да се пренесе отново вкъщи. Щеше да се озове в стаята на брат си, но това нямаше значение.

Лили реши да си поиграе с йо-йото. То засвистя във въздуха. Искеше, преди да го употреби по предназначение, да си поиграе малко с него. После го притисна до сърцето си и започна да казва заклинанието за магическия скок. Но изведнъж се наложи да спре. Що за шум беше това? Зуууи, зуууи се чуваше някъде от храстите. Да нямаше някъде още едно йо-йо? Невъзможно! Тук в джунглата... За по-сигурно Лили притисна йо-йото така силно към себе си, че ръцете я заболяха. Какво беше това? Звучеше като гласчето, което беше чула и преди малко. Странно! Беше ехо в джунглата. Или пък беше фата моргана? Отражение, което не се виждаше, а се чуваше. Май там имаше още някой. Лили се опита да проникне с поглед в храсталаците. Тя отново пусна йо-йото и отново се чу същия звук някъде близо до нея. Този път Лили беше много внимателна и веднага забеляза откъде идваше свистенето. Това беше точно от цветята пред нея. Тя реши да направи друг опит и свирна с пръсти. Бинго! Някой веднага отговори на свирването. Сега Лили беше сигурна, че цветното нещо пред нея беше папагал. Тя беше виждала такива в зоологическата градина. Тя бяха обаче много по-големи.

— Мисля, че свинчето ми подсвирква! — извика Лили и се засмя.

— Свинчето подсвирква! Свинчето подсвирква! — повтори дрезгавият глас.

— Толкова си малък, а гласът ти е толкова страшен! — учуди се Лили. — Ела тук! — протегна тя ръка.

— Тук, тук! — изкрещя папагалът.

Той обаче я разбра, защото полетя и кацна точно на ръката ѝ. Едва сега тя успя да го разгледа по-добре. Дългата му опашка беше толкова шарена, че Лили не успя да преброи колко цвята имаше по нея. Коремчето му беше жълтичко, но имаше и няколко яркочервени пера. Около врата си имаше оранжева украса, която му беше като огърлица. Тя се открояваше много добре на фона на тъмно сините криле, които бяха рошави като украсата на някоя шапка. С извитата си човка и големите си очи, той като че ли се присмиваше на Лили.

— Ти си едно мило малко същество! — поздрави тя птичката с великолепно оперение, която не беше по-голяма от гълъб.

Това май е папагал-джудже, или папагал-бебе, помисли си Лили и каза:

— Който е толкова малък като теб, не трябва да се казва папагалче, а сукалче!

— Сукалче! Сукалче! — отвърна птицата.

Лили не беше сигурна, дали тя я разбираше.

— Как се казваш ти? — попита тя.

— Ти, ти...

— Не, как се казваш ти? — повтори Лили. — Със сигурност си имаш име! Аз съм Лили.

— Лили, Лили! — изкрещя папагалът.

— Да, така се казвам аз!

Папагалът наклони глава и я погледна въпросително.

— Зууи — каза той.

— Май този звук ти харесва! — усмихна се Лили. — Но това име ще ти отива! Ще те нарека Зууи.

— Зууи, Зууи! — отвърна папагалът и поклати въодушевено глава.

Лили извади от чанта си йо-йото на Леон и го пусна към земята все по-бързо и по-бързо. Папагалът се опитваше отново и отново да следва звука. Той крещеше толкова силно все едно го деряха. Лили се запревива от смях. Тя забелязваше само него. Но щеше да е по-добре да не го беше правила, защото нещастieto я сполетя. Докато тя осъзнае какво става, една маймуна скочи от храстите, дръпна йо-йото и избяга с него на дървото, като за секунди се покатери по стъблото. Лили беше шокирана. Тя не можеше да се катери толкова ловко! Не ѝ оставаше нищо друго, освен да вика след злосторника и да го

заплашва. Но той не се впечатли изобщо, а застана на дървото над нея и започна да си играе с йо-йото.

— Донеси ми го, моля те! — помоли тя новия си приятел. — Ти нали можеш да литнеш дотам?

— Литнеш, литнеш! — отвърна папагалът.

Явно трябваше да се оправя сама. Тя се нуждаеше от йо-йото и то на всяка цена. В отчаянието си тя грабна един клон и го заправи към маймуната. Но вместо това животното побягна от дърво на дърво. Лили я следваше по земята. По време на преследването тя прибра златната корона в якето си. Не искаше да ѝ откраднат и нея. Лили навлизаше все по-надълбоко в джунглата. Папагалът летеше зад нея, защото явно я беше харесал.

Междувременно джунглата беше станала толкова гъста, че маймуната не се виждаше в короните на дърветата. Лили се отчая, защото съвсем я загуби от поглед. За щастие обаче маймуната реши да си почине и започна да си играе с йо-йото. Лили можеше да се ориентира по звука. Най-накрая я забеляза. Там клоните не бяха толкова преплетени. Лили също седна на земята, за да си поеме въздух. Папагалът кацна на коляното ѝ. Сега трябваше да ѝ хрумне нещо. Тъкмо беше намерила съкровище и ѝ се беше случило това! Как да не се отчае човек! Без йо-йото тя не можеше да се прибере вкъщи. Лили

се опита да се концентрира като започна нервно да тропа с крака по земята.

— Гадост!

— Гадост! — повтори папагалът.

А какво направи маймуната? Тя започна също да тропа с крака, като че ли искаше да извика ядосано. Това наведе Лили на следната мисъл: тя знаеше, че маймуните обичат да си играят и са много любопитни. Веднага й хрумна фразата: подражава като маймуна. Може

би в това беше решението. Лили се изправи и започна да подскача насам-натам. Правеше се, че изобщо не обръща внимание на маймуната, но в действителност я следеше с периферното си зрение. И как реагира маймуната? Тя също започна да подскача. Лили направи пирует и животното направи същото. Май това много ѝ харесваше. Лили не я изпускаше от очи. Сега щеше да стане! Тя започна да танцува и да пляска с ръце. Маймуната също запляска въодушевено с ръце. Хоп! Йо-йото падна и Лили го сграбчи светкавично. Какъв елементарен номер! Докато маймуната разбере, че Лили я беше измамила, йо-йото беше вече в джоба на дънките на момчето.

— Юхууу! — зарадва се Лили, а папагалът го повтори.

Но радостта ѝ не трая дълго, защото в джунглата важаха други закони. Навсякъде дебнеха опасности. Затова най-добре беше винаги да си нащрек, дори и когато си толкова въодушевен.

Изведнъж Лили усети как някой я дръпна грубо отзад. Две враждебни момчета я сграбчиха и я повалиха на земята. И двете бяха изрисували върху тъмната кожа около очите си бели линии, които им придаваха още по-ужасяващ вид. Лили нямаше никаква възможност да се отбранява. Без да продумат двете момчета вързаха първо ръцете ѝ, а после и краката ѝ. Тънките, но здрави лиани бяха толкова стегнати, че Лили едва можеше да се помръдне. Накрая те нанизаха една пръчка на примките и я понесоха на раменете си. Лили се полюшкваше безпомощно с гърба надолу и ръце и крака закачени на пръчката. Те я отнасяха нанякъде. Лили беше като вцепенена. Защо не беше изрекла веднага заклинанието за магическия скок? Но сега беше вече твърде късно. Йо-йото беше в джоба ѝ, а ръцете ѝ бяха завързани. Бягството беше невъзможно! В тази неудобна поза тя виждаше единствено гърба на момчето, което вървеше отпред. Той беше облечен само с препаска и колан. Ходеше бос по тръните и гъсталаците. Но това, което най-много привличаше вниманието, беше едно колие от кости, което висеше на врата му. Примитивното облекло на момчето накара Лили да се замисли. В кое време беше попаднала? Това не беше облекло типично за нашето време. Но в джунглата...? Погледът ѝ отново се спря на огърлицата от кости. Те бяха доста големи... Да не би да бяха от...? Лили се паникьоса.

— Зууи — чу се от дървото наблизо. И тя видя нещо шарено да лети над нея. Лили се усмихна. Все пак това беше малка утеха.

Колкото по-надалече я водеха към неизвестното, толкова повече я боляха краката и ръцете. А и короната, която беше скрила в якето си, й убиваше в ребрата. Но момчетата не се интересуваха от това и вървяха все напред. Бяха неуморни. Къде ли я водеха и какво ли щяха да правят с нея?

ТРЕТА ГЛАВА

Пътешествието продължи много дълго, но накрая стигнаха селото. Носачите сложиха Лили на земята в средата на голям площад. Там веднага се стекоха мъже, жени и деца, които се смееха и говореха високо, като в същото време гледаха момичето с любопитство. Те бяха доста дружелюбни, но Лили не го забелязваше. Тя видя големия казан, който висеше над накладения огън. Нещо вреше вътре и се разнасяше миризма на подправки. Лили се почувства още по-зле. Дали не беше попаднала в ръцете на човекоядци? Само ако знаеше в кое време се беше приземила! Защото отдавна вече нямаше човекоядци, или...

Лили започна да се оглежда с надеждата да намери нещо, което да ѝ подсказеше коя дата беше днес. Къщите бяха кръгли и направени от глина. Нямаха прозорци. Острите покриви бяха от листа. Дори и вратата беше от листо, което висеше като завеса. Пред някои от къщите Лили забеляза хора, които работеха нещо. Може би приготвяха яденето или бяха занаятчии. Тя не можеше да види много добре. Но поне ѝ стана ясно, че не използваша модерни инструменти. Не се виждаше нищо, което го имаше в сегашната цивилизация. Така Лили разбра, че беше попаднала много назад в миналото.

Мъжете, жените и децата бяха облечени в кожи. Някои от тях носеха кърпи от груб, тъкан плат. Възрастните бяха много ниски, не високи от Лили и тъмнокожи. Някои имаха нарисувани бели линии около очите и по челата си. Като се взря по-добре, тя забеляза и татуировки, които представляваха чужди символи и знаци. Ако не беше отделила толкова много време на татуировките, тя щеше да забележи, че едно момче на нейната възраст ѝ намигваше много мило. Той имаше амулет на врата, върху който беше изобразен крокодил. Лили все още лежеше вързана на земята. Зууи, папагалът, беше кацнал на краката ѝ и отегчено се пощеше. Лили беше безпомощна. Туземците я бяха обградили в кръг и образуваха един вид стена. Тя не знаеше дали да се чувства застрашена, или в безопасност.

Изведнъж стана много тихо и Лили забеляза, че един стар мъж се приближаваше към нея. Заобикалящите я се отдръпнаха, за да му направят път. Стариият вървеше величествено. Той единствен имаше дълго палто от кожи и корона украсена с пера.

— Добре дошло в нашето село, дете с кожа от мляко и брашно! — поздрави той Лили. — Името ми е Тумутакве. Аз съм старейшината.

Лили се учуди за миг, че така добре разбираше какво ѝ говореше мъжът. Може би се дължеше на магията, която я доведе тук.

Изведнъж хората наоколо започнаха отново да говорят един през друг. Едно дете дори се осмели да пипне Лили за крака и да се скрие отново в тълпата. Зууи кълвеше всяка ръка, която се опитваше да докосне момичето, като че ли искаше да я защити. Лили разбра, че хората питаха детето, дали кожата на момичето наистина е от брашно. Лили се опита да прикрие усмивката си, като си придаде сериозен и горд вид.

Едва сега старейшината направи знак на двете момчета, които стояха гордо изпъчени до краката на Лили. Те веднага развързаха краката ѝ. Така поне можеше да се изправи. Понеже краката ѝ бяха изтръпнали, тя започна да подскача от крак на крак. Изведнъж стана много шумно, защото всички започнаха да говорят.

По време на тежкото пътуване Лили си беше наумила, веднага щом има възможност, да се прибере вкъщи. Въпреки че ѝ беше много интересно как щяха да се развият нещата, тя реши този път да остане вярна на намеренията си. Разбира се, че хората щяха да са изумени, как така тя щеше да се понесе из въздуха и да изчезне, но ѝ беше все едно.

Един бог знаеше какви опасности имаше тук. Не ѝ се искаше после пак да съжалява за невниманието си. Припряно започна да рови из джоба си, за да намери йо-йото. Но не ѝ се удаваше. Джобът беше много тесен. Реши да пробва за последен път и тогава се случи: короната падна изпод якето ѝ и се търкулна на земята. Лили се вцепени. Но после я грабна и я сложи на главата си. Изведнъж хората замлъкнаха, паднаха на колене и скриха главите под ръцете си. Само старейшината остана прав и погледна Лили много учудено.

— Веднага разбрах, че си много специално дете — каза той със страхопочитание и преряза лианите около ръцете на Лили с един остър камък. — Да не би да идваш от царството, в което крокодилите и хората са се съюзили? Да не би да носиш вести от нашия шаман?

Лили не разбра абсолютно нищо. Но не искаше да каже нещо погрешно и реши да замълчи. Стариият мъж не се отказваше и продължи да пита:

— Да не би да те е пратил царят на крокодилите? Да не би да се сърди, че вече не празнуваме празника му и не го почитаме? Дано да ни прости, защото без нашия шаман ние не можем да изпълним ритуалния танц.

Лили все още не разбираше нищо. Какво трябваше да значи това?

— Моля те, прости ни. Синовете ми не знаеха, че носиш корона. Затова ли не говориш с нас? Да не би да ни се сърдиш, че те бяхме вързали? Да заколим ли едно прасе в твоя чест? Моля те, отговори нещо! А може би идваш от царството на тези, които не говорят и на

които коремът им изстива? Никой оттам не ни е посещавал досега. В какво сбъркахме?

Сега и старейшината падна на колене пред Лили и започна да я моли за милост към него и народа му. Тя почувства, че сега беше моментът да каже нещо. Беше ѝ много неприятно хората да стоят пред нея на колене. Реши да говори колкото се може по-малко, за да не каже нещо, което не трябваше и по този начин да се изложеше на опасност. Затова само попита:

— Какво е станало с шамана ви?

— Той изчезна, а с него и короната му. Но което е по-лошо: с него загубихме и тайното знание за нашето голямо съкровище. Не можем да намерим пътя до там.

При думите „голямо съкровище“ Лили наостри уши. Междувременно тя беше напипала йо-йото в джоба си, но може би трябваше да рискува и да остане още малко. Кой знае какво можеше да излезе...

Тя прибра йо-йото, защото не ѝ се стори много умно веднага да започне да разпитва за съкровището. Направи замислена физиономия, сякаш искаше да прецени нещата и попита:

— Откога го няма шаманът ви?

Тумутакве повдигна ръка до нивото на пъпа си и отвърна:

— Горедолу толкова дълго време.

Лили беше очаквала всичко друго, но не и такъв странен отговор. Какво трябваше да значи това? Приблизително един метър време? Това звучеше толкова откачено, все едно някой да кажеше, че нашите къщи са високи два часа и половина. Тя обаче реши да не се издава, че не разбира нищо от странното измерване на времето на тези туземци. Затова каза:

— Сигурни ли сте?

— Да — потвърди старейшината и извика едно момче при себе си.

То беше слабо и носеше амулет с крокодил.

— Това е Бумтакве, синът на Бумтукве, нашия шаман. Когато за последен път ми беше разрешено да го потъркам по носа, той беше все още сукалче.

— Сукалче?

Бумтакве легна на земята и започна да ритва с крака, за да придаде повече смисъл на думите на шамана и да премахне съмнението на Лили. Едва сега тя разбра какво искаха да ѝ кажат: с метър височина старейшината определяше времето, за което Бумтакве беше израснал толкова. Не беше глупаво. Тя обаче много се изненада, когато момчето се приближи до нея и потърка носа си в нейния.

— За това да се сближим и да държим крокодилите настрана.

— За това да се сближим и да държим крокодилите настрана — повтори Лили, понеже разбра, че това беше някакъв вид поздрав.

За нейна изненада и другите започнаха да се приближават и да искат да потъркат нос в нейния. За нейно щастие обаче, старейшината ги спря с едно движение и каза:

— Тя носи короната!

Лили я свали за малко и каза кланяйки се:

— За това да се сближим и да държим крокодилите настрана.

Това май много се хареса на хората, защото те започнаха да ръкопляскаат въодушевено и да подсвиркват.

— Понеже имаш корона, сигурно знаеш тайните на шамана и ще можеш да разгадаеш заклинанието написано на златната пещера — извика Тумтакве.

— Какво заклинание? — попита Лили и веднага съжали, че беше била толкова несъобразителна и думите се бяха изплъзнали необмислено от устата ѝ.

Но никой не беше забелязал и никой не се беше усъмнил в нея. Бумтакве излезе напред и каза:

— Ние всички знаем заклинанието, което върви заедно с короната. Но никой от нас не може да го разбере и изтълкува. Само ако баща ми, шаманът, не си беше отишъл от нас така неочаквано и толкова рано, преди да може да просвети някого в тайната на заклинанието и короната.

След това той се изкашля и започна да декламира:

*„На царя си се довери
и от разума не се води.
От вода течаща се пази
до туй що виждаш близо застани!
Там, където сянка камъка целува,
това, което ми принадлежи нахлува!“*

— А, това заклинание ли имате предвид — каза отегчено Лили.

— Знаех си, че ще можеш да го изтълкуваш! — извика въодушевено вождът. — Нека да заколим едно прасе в твоя чест и да празнуваме цяла нощ. Още утре ще тръгнем към златната пещера на царя на Крокодилите. Там са и скъпите дрехи за свещения танц. Той отдавна не е танцуван. С негова помощ ще умилостивим крокодилите. В последно време те отвлякоха много от нашите хора.

— Вие нали знаете къде е златната пещера? — попита Лили.

— Ние знаем само пътя до веселите води — обясни старейшината. — До пещерата ще трябва да отидеш сама, разбира се. Нали трябва да остане в тайна. Или искаш да ни подложиш на изпитание? — Хората наоколо се разсмяха, а вождът допълни. — Ние

знаем единствено от разказите на нашия шаман, какво несметно съкровище крие царя на Крокодилите в златната пещера. Но никой от нас не го е виждал. Бумтукве винаги носеше оттам толкова злато, колкото ни беше необходимо.

Лили се учуди, за какво ли можеха да използват златото тук наред джунглата, но реши да не любопитства:

— Колко път има до веселите води?

— Не е далеко — обясни старейшината. — През гората, до мъжа с говорещата кост и пещерата кутия. И оттам все покрай реката, докато се стигне до веселите води.

— Мъж с пещерата кутия? — не разбра Лили и Бумтакве ѝ помогна:

— Този мъж е един много могъщ шаман, който има кост, с която говори понякога. Но много силна е магията му с пещерата кутия. Понякога той ни я пуска и на нас да ни попее. В замяна ние му даваме едно голямо парче злато.

— Само парче злато?! — учуди се Лили.

— Но вече нямаме никакво злато — продължи да разказва момчето. — Дадохме го всичкото. За да се сдобием с още, трябва да отидем до златната пещера, а както вече ти казахме, там може да влиза само нашият шаман, а той...

— Добре — прекъсна го Лили. — Колко време ще ни отнеме, за да стигнем до веселите води?

Старият мъж показа с палец и показалец едно малко разстояние от най-много половин сантиметър и отвърна:

— Който може да ходи добре, се нуждае само от толкова.

Лили направи физиономия. От тези хора не можеше да се получи никаква ясна представа за времето. За тях то очевидно нямаше значение. Но за Лили не беше така! За съжаление часовникът ѝ не беше с нея. В досегашните ѝ приключения тя винаги го беше взимала. Той започваше да звъни винаги, когато трябваше да се подготви за магическия скок, за да можеше да се прибере навреме. Сега трябваше да се оправя без часовник. Лили изчисли, че беше излетяла от стаята си към три часа следобед. В джунглата беше вече два или три часа. Това значеше, че вкъщи сега беше пет или шест часа. Мама щеше да пазарува, след това да зарежда бензин и да се отбие при приятелката си Линда. Лили изчисли: пазаруване и зареждане щеше да ѝ отнеме около два часа. Това правеше към шест часа. Но колко ли щеше да се бави при Линда? Половин час, или един, два часа? Така или иначе на Лили не ѝ оставаше още много време. Най-късно към седем мама щеше да се е прибрала, защото Леон трябваше да си ляга. А след това щеше да погледне какво прави Лили. И ако видеше, че я няма вкъщи, без да се е обадила къде отива... Това щеше да е истинска катастрофа! И въпреки това — не можеше да си тръгне точно сега. Трябваше да помогне на хората. А искаше и да намери поне веднъж в живота си истинско съкровище! Единствената ѝ надежда беше мама да остане възможно най-дълго при приятелката си.

— Да не губим време — предложи тя. — Да тръгваме незабавно към веселите води и златната пещера!

Всички бяха много доволни от това предложение. Само една стара, сбръчкана жена не беше на това мнение. Тя излезе напред и каза:

— Чуйте какво има да ви казва мама Гуиама, вашата гадателка. Кой може да ни гарантира, че това момиче няма да ни измами? Това, че носи крокодилската корона, не я прави шаманка. Може да е откраднала короната. В крайна сметка може да иска единствено и само да разбере къде са нашите весели води, за да открие златната пещера. Много добре знаете колко пъти се е опитвал да направи това мъжът с пеещата кутия. Но ние винаги сме били много внимателни с него и той и досега не е успял да го открие. А на това момиче ще кажем тайните си просто ей така?!

Сред тълпата се разнесе шепот.

— Мама Гуиама, нашата гадателка, има право! — извика някой. — Нека подложим непознатата на изпитание! Може би наистина не е шаманка.

— Правилно! — извика друг. — Трябва да я подложим на изпитание. Майко Гуиама, попитай оракула си.

Всички зачакаха с нетърпение отговора на тази мъдра жена, която каза:

— За целта се нуждаем от шепнещите листа и говорещите корени, защото трябва да се допитам до тях. Ако непознатото момиче наистина е шаманка, няма да ѝ представлява проблем да я оставим за няколко пълнолуния под вода. Освен това веднага ще проверим, дали кожата ѝ е от брашно и дали от водата няма да почернее.

Леле! На Лили спешно трябваше да ѝ хрумне нещо. Дали да не направеше някоя магия? Само че беше толкова напрегната, че не ѝ хрумваше нищо. Бръкна в джоба си. Не ѝ се искаше да стои под вода няколко месеца! Дали да не направеше магическия скок? Сега! За щастие знаеше заклинанието наизуст и никога не го беше забравяла. Йо-йото беше вече в ръката ѝ и тя го допря до сърцето си. Но почакай, може би...

— Така като гледам къде се намира слънцето, от дълго време съм на път към вас — каза тя сериозно. Зууи веднага се обади, като извика:

— На път, на път!

Лили продължи:

— Така, както дойдох във вашата гора, мога и да си тръгна. Ще докладвам на царя на Крокодилите, че не цените свещения танц. Че не

искате вече да го почитате и сте ми отказали достъпа до златната пещера.

В този момент Лили пусна йо-йото към земята. То засвистя и започна да свети. Папагалът започна да крещи: „Зууи, зууи!“

Всички бяха много впечатлени от представлението и започнаха да викат от радост. Трябваше да заведат шаманката в златната пещера. Не трябваше да губят време, за да могат най-накрая отново да изтанцуват свещения крокодилски танц. С едно движение на ръката, старейшината накара всички да млъкнат. Той каза на Лили:

— Моля те да ни простиш, че се усъмнихме в теб. Но все пак става въпрос за нашето най-голямо съкровище.

— Нека да тръгваме! — подкани ги тя. — Искам да се опитам да намеря съкровището ви.

Оживлението беше голямо, когато старейшината избра хората, които трябваше да придружат Лили. Измежду тях бяха и двамата му синове, а също така и най-смелите и силни ловци в селото. Само че Лили имаше още една молба:

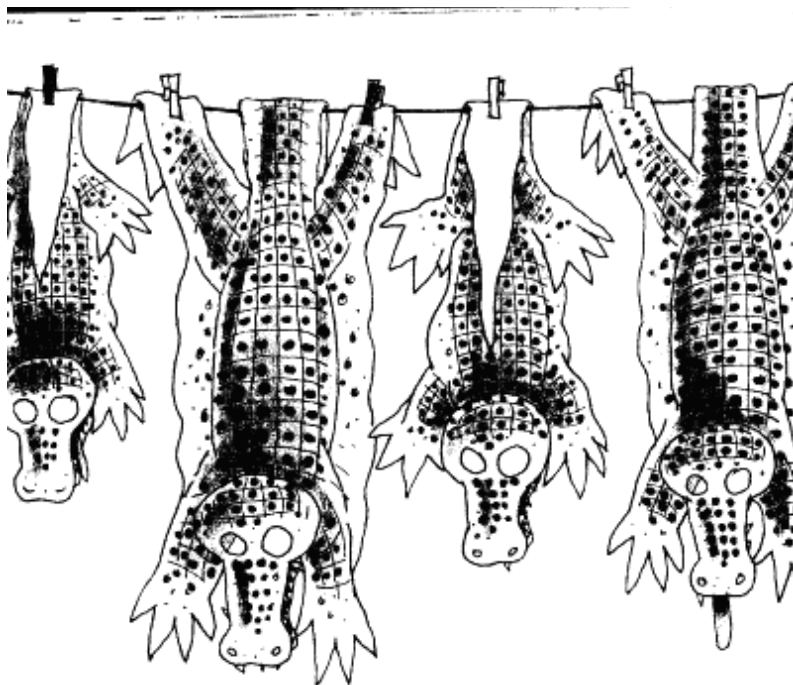
— Нека и Бумтакве дойде с нас. Та нали той е синът на отвлечения ви шаман!

Радостта беше неопишуема. С това Лили спечели сърцата на всички. След минути групата от девет човека беше вече на път. Без да говорят много-много, те тръгнаха из джунглата в колона по един. Лили беше радостна, че се падна в средата. Така нямаше опасност да бъде ухапана от змии и други малки животинки. Тя не се страхуваше от нападение от големи животни. Та нали с нея бяха най-добрите ловци на рода. Тя беше скрила короната в якето си. Не искаше пак да се появи някоя маймуна и да ѝ я открадне...

Лили имаше чувството, че вече цяла вечност вървяха из джунглата и все още не можеше да разбере, как придружителите ѝ знаеха накъде да ходят. Нямаше нито пътека, нито никакви знаци. Гъстата растителност правеше предвижването много трудно. Понеже нямаше отъпкан път, мъжете непрекъснато отдръпваха настрани храсталаците, за да вървят напред. От време на време те се спираха и беряха никакви странни плодове. Лили също беше доволна, че може да засити глада си. Плодовете бяха много вкусни и тя съжали, че нямаше да може да разкаже за тях вкъщи. Такава беше съдбата на тайната магьосница. А и тя искаше да си остане такава.

Най-накрая джунглата остана зад тях, а пред тях се откри обрасла с трева равнина. Една пълноводна река си проправяше път през нея. Тук се вървеше вече по-бързо. Мъжете започнаха даже леко да подтичват. За щастие Лили беше в добра форма, защото често ходеше на езда с приятелката си Мона. Така че тя не изоставаше от групата. Искаше ѝ се да отпочине край реката, но нямаше време за това.

Изведнъж мъжете забавиха крачка. Бумтакве показа посоката с ръка.

— Виждаш ли колибата там? Баща ми разказваше за нея, но ние не искаме...

— Нека да я разгледаме. Тя не е далеко — прекъсна го Лили. — Искам да се запозная с мъжа с пеещата кутия. Като двама шамана можем да накараме заедно костите да заговорят.

— Но това не е много безопасно — предупреди я момчето и тръгна към колибата. — При него бъка от крокодили, така че трябва да внимаваш!

Лили веднага забеляза колибата на мъжа. За разлика от тези в селото, които бяха от кал, тази беше направена от дърво. Когато се приближиха, пред очите ѝ се откри ужасяваща картина. Там наистина бъкаше от крокодили, но тя не се изплаши само от броя им, а и от това, че бяха затворени, и то в прекалено малки клетки. Някои бяха почти умрели от глад, а други бяха вече мъртви. Пред къщата имаше крокодил, чиято кожа беше одрана. Гледката беше потресаваща. Лили веднага разбра с какво се занимаваше мъжът. Той беше ловец на крокодили, който взимаше само кожата им. До къщата имаше нещо като хангар, в който имаше не само планини от месо за капаните, но и крокодилски кожи във всякакви размери. Мъжът явно не се притесняваше да дере кожата и на по-младите и още малки животни.

Каква гадост! Лили знаеше, че от крокодилска кожа и в днешно време се правеха чанти, а дори понякога и обувки.

В Германия продажбата им беше забранена, но въпреки това все още имаше хора, които си падаха по такива странни кожени стоки. Отвратително!

Но нали Лили беше попаднала много назад в миналото? Не беше възможно и тогава да е имало чанти и обувки като днешните...

Нещо не беше наред!

Един от туземците извика мъжа. Но не се чу отговор. Къщата изглеждаше празна. Най-малкото поне в момента. Това беше добра възможност за Лили да разнищи историята с пеещата кутия и говорещите кости. Разбира се, че щеше да влезе в къщата. Понеже другите нямаха кураж за това, тя влезе сама. Е, не беше съвсем сама — Зууи беше все пак с нея.

Веднага щом влезе в къщата, всичко ѝ стана ясно: не беше попаднала в каменната ера. Първото нещо, което видя беше радиото. Това беше значи пеещата кутия! След това забеляза някакъв уред с много кабели и жици. Дали това не беше електрически генератор? До него имаше мрежа, която беше завързана за дълго въже и един малък, дървен сгъваем механизъм. Лили веднага разбра, че това беше приспособление за направата на капани. Малко след това тя откри и

говорещата кост. Това не беше нищо друго, освен един телефон. И то какъв! Най-модерният сателитен телефон, който Лили беше виждала някога. Друг не би могъл да функционира тук насред нищото.

Изведнъж на нея ѝ дойде идея. Може би можеше... тя вече беше взела телефона в ръка, намери копчето, с което се включваше и започна да набира. Ставаше! Естествено не веднага, но след третия опит, тя вече знаеше как да си служи с него. За щастие, след последната почивка в Италия, тя все още си спомняше кода на Германия. Малко след това тя чу гласа на брат си.

— Здравей, мама вкъщи ли е вече? Още не, жалко! Моля те да ѝ кажеш, че съм се обадила и че тази нощ ще спя при Мона. Ще се върна утре за закуска. И моля те да не забравиш, чу ли!

— Чу ли? — извика и Зууи.

Само това липсваше.

— Не, не, спокойно. Тук няма никакво чудовище. Мона и аз гледаме един много страшен филм по телевизията... Да, филм на ужасите! И да не забравиш да кажеш на мама къде съм. Чао!

Ох, успя! Мама със сигурност щеше да повярва на тази малка лъжа. Така Лили поне си беше спечелила още малко време. Тя нямаше намерение да се прибира чак утре за закуска, но беше хубаво за всеки случай да разполага с малко повече време. Сега се чувстваше

спокойна. Но в този момент си спомни за мъжа с говорещата кутия и се ядоса. Тя от самото начало беше имала някакво странно предчувствие, когато туземците ѝ разказаха, как той им пукал пеещата си кутия в замяна на злато. Какъв негодник! Не само че крадеше златото на туземците, а измъчваше и животните!

Когато сложи телефона на масата, Лили забеляза няколко писма, които бяха отворени. Това бяха фактури, от които ставаше ясно, че мъжът взимаше пари за незаконната си стока. И то много пари! На Лили почти ѝ спря дъхът, когато видя, че те бяха адресирани до немски адрес. Мъжът явно работеше заедно с гангстери в Германия. Но почакай! Лили бързо прибра едно от писмата. Това щеше да е добро доказателство, ако искаше да ги изобличи, когато се прибереше вкъщи. Супер! Не можеха да я улеснят повече от това! Но сега трябваше да изчезва, преди да я бяха спипали.

Когато излезе от къщата, Лили видя, че туземците се опитваха да дадат вода на крокодилите в клетките. Това беше единственото, което можеха да направят за нещастните животни. Да освободят крокодилите от клетките беше много опасно, а затова се изискваше време и търпение. Ясно беше какво щеше да направи Лили на връщане.

Бумтакве ѝ обясни, че много уважават тези животни. Те също бяха убивали крокодили, но само при нужда и когато са били в опасност. Никога не биха убивали за удоволствие. Лили не смееше да им каже, че този мъж убиваше не само за удоволствие, но и от алчност. Тези хора със сигурност не знаеха, какво е това алчност...

Време беше да се махат оттук. Лили нямаше търпение да види веселите води и златната пещера.

Мъжете отново тръгнаха към джунглата. Лили ги следваше. Нямаше търпение да стигнат, защото съвсем скоро щеше да види истинско съкровище!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Добре беше, че беше успяла да се обади на Леон и да си осигури алиби. Така не трябваше непрекъснато да се притеснява за времето и можеше напълно да се концентрира върху джунглата. Те навлизаха все по-надълбоко в джунглата, която ставаше все по-гъста. Затова се придвижваха много бавно.

— Чуваш ли как се смее водата? — попита я Бумтакве, след като цяла вечност си бяха проправяли път сред храстите.

Но Лили чуваше само крясъците на маймуните и птиците. Това беше така, защото ухото на Бумтакве беше свикнало да различава звуците на джунглата. Лили беше толкова изморена от жегата и дългия път, че не ѝ се говореше. Устата ѝ беше пресъхнала, а езикът прилепнал за небцето ѝ. Но в този момент те преминаха през завесата от растения и тя веднага забрави за неволите си! Пред нея се откри един гигантски водопад: веселата вода! Водата не падаше рязко надолу, а се разбиваше от време на време върху малки скални тераски, които спираха бясната ѝ скорост. От това се получаваше звук, който наистина наподобяваше смях. Гледката беше зашеметяваща! Докато Лили се наслаждаваше на този природен феномен, мъжете вече бяха изтичали до водата и бяха започнали жадно да пият. Бумтакве скочи на водната тераска под водопада и направи на Лили знак да го последва. Това беше страхотно предложение. Тя не се замисли дълго, засили се и се хвърли в студената вода. Колко освежаващо действаше само!

— Внимавай! — извика Бумтакве. — Зад теб има крокодил!

Паникьосана Лили се опита да стигне до брега, докато Зууи крещеше:

— Крокодил! Крокодил!

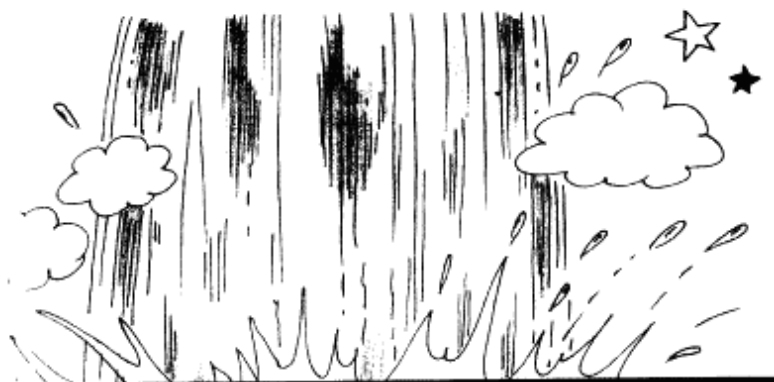
Най-накрая успя, покатери се на брега и се обърна, за да види крокодила.

— Как те праметнах само! — извика Бумтакве.

— О, почакай! — отвърна Лили. — Някои хора ме наричат бялата акула.

С тези думи тя отново скочи във водата и заплува към Бумтакве, за да му отмъсти. Потопи го толкова много пъти, че той смеейки се започна да моли за пощада. Нямаха обаче много време за игра и почивка. Лили я чакаха важни задачи. Тя дори не беше съблякла тениската и дънките си, преди да влезе във водата. Сега стоеше пред мъжете съвсем мокра, а Зууи отново беше кацнал на рамото ѝ. Тя не изглеждаше вече толкова горда и могъща, но никой не се интересуваше от това.

Мъжете бяха мълчаливи и замислени, докато гледаха към отсрещния бряг. Лили не разбираше.

— Трябва да отидеш там — каза й Бумтакве и се втурна нататък.

Но един от мъжете го спря с вик:

— Спри, ти не си шаман.

— Аз искам само да й покажа пътя през водопада — оправда се той и хвана Лили за ръка. — Трябва да си смела. Аз ще ти покажа накъде да вървиш.

Момчето я поведе около езерото, докато стигнаха до място, където бяха директно под падащата водна завеса. Тук, под шума на

бясно падащата вода, другите не можеха да чуят какво си казаха двете деца.

— Аз вече пробвах веднъж да мина през водопада. Всъщност ми беше строго забранено... но... ако баща ми не беше отвлечен, аз също щях да стана шаман. Затова трябваше да се пробвам!

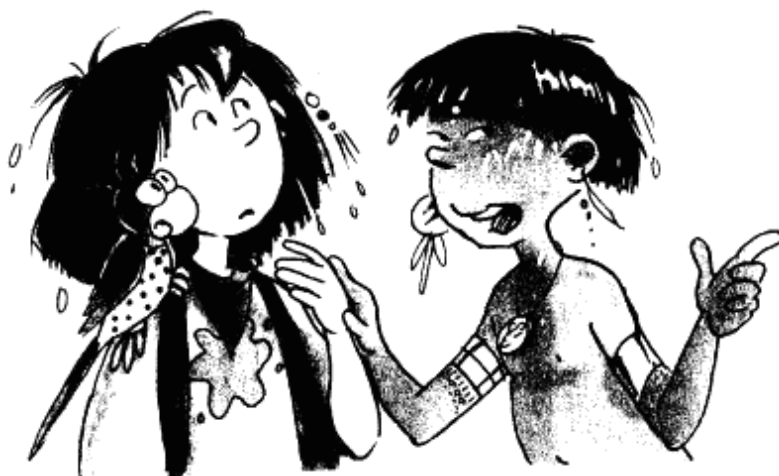
Лили едва го чуваше, затова извика в ухото му:

— Какво има зад водната завеса?

— Виж сама! — подкани я Бумтакве. — За съжаление на мен не ми е разрешено да дойда с теб. Старейшината много ще се ядоса, ако разбере.

— А като премина отвъд, какво ме очаква там?

— Нямам никаква представа — отвърна момчето. — Всичко останало сигурно е свързано с магическото заклинание. Но аз не мога да го тълкувам. Но на теб като шаманка, ще ти помогне със сигурност!

Той се вгледа в лицето на Лили и разбра, че тя беше забравила заклинанието. Затова ѝ го повтори още веднъж. Нея я побиха тръпки. Тя също не разбираше смисъла на заклинанието. Въпреки това трябваше и искаше сама да продължи напред към съкровището. Какво друго ѝ оставаше?

Лили взе Зууи в якето си, пое си дълбоко въздух и мина през водната завеса. Водата я заля със страшна сила. За миг ѝ се стори, че ще я повали. Но само крачка след това, тя беше вече на сухо. От тази страна беше призрачно тихо. Пред нея имаше малка полянка, която беше обградена от скали. Странно. Накъде трябваше да върви сега? Не се виждаше нищо друго, освен скали и тази полянка. Лили започна да

оглежда повърхността на скалите, с надеждата да види някакъв процеп. Но нямаше нищо. Единственото, което напипваше беше масивна, солидна скала. Какво да прави? Сети се за заклинанието. Може би щеше да ѝ помогне да намери пътя. Тя го изговори на глас:

*„На царя си се довери
и от разума не се води.
От вода течаща се пази
до туй що виждаш близо застани!
Там, където сянка камъка целува,
това, което ми принадлежи нахлува!“*

Лили се замисли. Изведнъж се усмихна, защото средната част на заклинанието се разбираше много ясно: „От вода течаща се пази“. Това не можеше да значи нищо друго, освен да остави водопада възможно по-далече от себе си. По-нататък се казваше: „до туй що виждаш близо застани“. Значи възможно най-близо до това, което виждаше, а именно скалите срещу нея. Но по-нататък какво? Може би... Точно така! Когато човек направи първите крачки, другото вече не беше толкова трудно. Сега, когато беше толкова близо до скалите, тя разбра и последната част от заклинанието: „Там, където сянка камъка целува, това, което ми принадлежи нахлува“. Съвсем близо до скалите имаше един-единствен, тънък висок колкото човек камък. Един лъч, който се промъкваше през една цепнатина и падаше върху камъка, правеше сянка върху скалите. Там имаше значи нещо. Но какво? И най-вече как нахлуваше то вътре? Нямаше отвор. Лили започна да повтаря заклинанието едно след друго, но не намираще решение. Беше отчайващо. Зууи също стана нетърпелив. О, Лили съвсем го беше забравила. Тя бързо го извади от якето си и каза:

— Извинявай, твърдата корона в якето ми сигурно те е притискала. Толкова съм развълнувана, че забравих и за теб и за короната!

— Короната, короната! — повтори Зууи.

Лили не беше сигурна, дали той искаше да ѝ каже нещо, или ѝ се сърдеше.

— Короната, короната! — продължи да вика той.

— Добре де, съжалявам! — извини се Лили още веднъж. — Тя ти причини болка, тя...

Лили се спря по средата на изречението и отново се замисли. Накрая измърмори:

— Короната! Това е! Как можах да я забравя. Със сигурност тя играе много важна роля, но каква?

Лили се опита да запази спокойствие и да свърже всичката информация, с която разполагаше. Това ѝ беше помогнало в много от приключенията ѝ. Тя беше намерила короната, но всъщност тя принадлежеше на шамана... или не... тя принадлежеше на царя на Крокодилите... или на шамана, когато се преобличаше като царя на Крокодилите. Това беше! Короната трябваше да се постави в скалата и то точно на мястото, където беше сянката. Но там нямаше дупка. И изведнъж Лили разбра и първата част на заклинанието, което казваше: „На царя си се довери и от разума не се води“. Тя трябваше на сяло да се довери на царското заклинание, а не да вярва на това, което виждаше. Може би нямаше значение, че не виждаше отвор. Лили се

приблужи до скалата и допря короната до мястото, където падаше сянката. И наистина! Скалата поддаде и се разтвори като врата. Още една крачка и пред нея зейна огромна и тайнствена пещера. Лили затаи дъх. Беше толкова впечатлена, че не разбра как вратата се затвори зад гърба ѝ. Огромното помещение напомняше на църква. Единствената разлика беше, че тук всичко беше от злато. Отстрани бяха наредени огромни, от три до четири метра високи статуи на крокодили, които стояха на два крака. Като пазачи, които охраняваха пещерата, те се държаха един за друг, като образуваха затворена верига. През зеления покрив от листа проникваше слаба светлина. Лъчите се отразяваха в златните лиани и шарените цветя, които се виеха нависоко. В отсрещния край на помещението имаше златна плоча, в която беше гравирен портрета на крокодил, който също стоеше на два крака. Но той изглеждаше по-различно от пазачите, защото носеше шарена украса от пера и на главата си имаше корона, която много приличаше на тази, която Лили беше намерила. Пред картината имаше нещо като олтар, върху който лежеше нещо. Тя тръгна предпазливо натам и видя костюм на крокодил, който беше украсен с огърлица от пера. Той много приличаше на този от картината. Липсваше само короната. Лили веднага разбра, че ставаше въпрос за костюма на шамана и че тя държеше в ръце липсващата корона. Взе костюма много внимателно и сложи короната на главата на крокодила. Там имаше приспособление, за което да се закрепят короната. То пасна съвсем точно. След това Лили облече костюма. През леко отворената уста на животното тя можеше да вижда много добре.

Вече знаеше какво трябваше да направи и разбира се, че нямаше да вземе нито къс от златото. Тя не беше крадла. Когато минути след това излезе гордо и величествено от водопада, тя беше посрещната с радостни възгласи.

— Нашият цар Крокодил отново е сред нас!

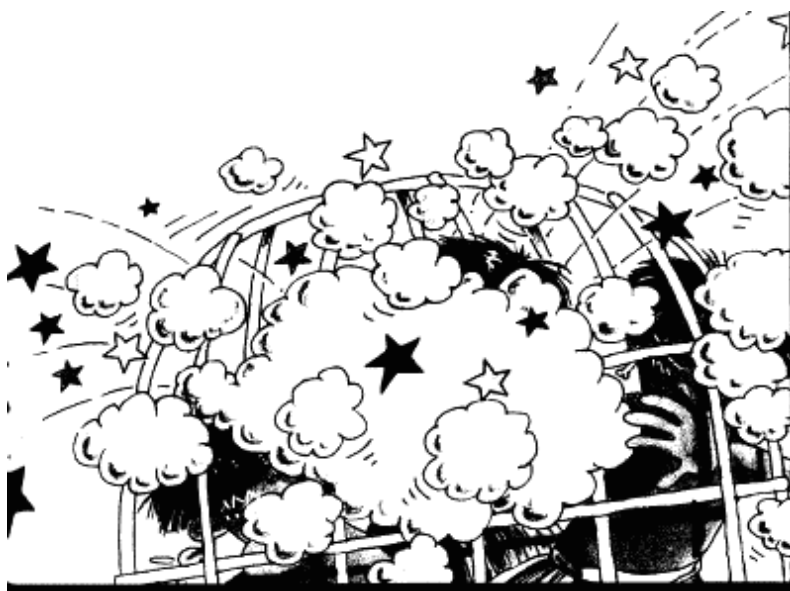
— Най-накрая можем отново да танцуваме свещения си танц!

— Нека да не губим време и да отиваме веднага в селото, за да могат и другите да се присъединят към празника.

Никой не се сети да попита за златото. Лили също го смяташе за незначително.

Веднага ги поведе към къщи. Бумтакве носеше дългата ѝ крокодилска опашка, точно като шлейф на сватбена рокля. Тя беше скрила короната в крокодилския си костюм. Сигурното си беше сигурно. Радостни за предстоящия крокодилски танц, те бяха преполовили вече пътя, когато се случи нещо: с Лили на чело, те попаднаха в един от коварните капани за крокодили на ловеца. Клетката се затвори и те бяха зад решетките. Пребледнели от страх и треперещи не им оставаше нищо друго, освен да чакат ловеца...

Не мина много време и един злорадо хилещ се мъж се появи от храстите. Белите му зъби се открояваха върху тъмното му лице. Той беше много висок и силен и се изправи над тях с кръстосани ръце.

— Златото или живота! — изръмжа страшно той.

— Ти знаеш много добре, че вече нямаме злато — каза Бумтакве и се опита гласът му да звучи твърдо.

— Щом нямате злато, няма да ви освободя!

— Не можеш да го направиш! — отвърна Бумтакве с треперещ глас.

— Да видим, дали не мога — каза ловецът и се обърна, за да си ходи.

— Момент! — извика Лили и размаха короната над главата си.

Тя отдавна беше съблякла костюма си. Короната светеше на слънчевата светлина и ловецът веднага я съзря с алчния си поглед. Изведнъж настана суматоха. Туземците изобщо не бяха съгласни, Лили да даде короната. Те ѝ обясниха, че са готови по-скоро да умрат, отколкото да дадат тази скъпоценност на този мръсник. Лили им

направи знак, с който искаше да им покаже, че знаеше какво прави. Просто трябваше да водят преговори. Ловецът се беше върнал и гледаше короната като хипнотизиран.

— Добре, давай я!

— Но само ако изпълниш две условия.

— Я виж ти, малката можела да постави и условия. Не мисля, че сте в положение, в което можете да ми поставяте условия — отвърна ловецът и се изсмя злобно.

Лили го игнорира.

— Първо ще пуснеш нас, а после и крокодилите, които си затворил, като обещаеш никога повече да не ловуваш.

— Защо да пускам тези чудовища? Те ми носят много добри пари, знаеш ли?

— Не е хубаво да измъчваш така животните! Освен това е забранено. А не сте ли се замислял, че може да се появи из невиделица царя на Крокодилите и да си отмъсти?

— Царят на Крокодилите? — изсмя се ловецът. — Кой вярва на тези врели-некипели? Туземците може би, но не и аз. Какъв цар на Крокодилите? Не ме размивай!

— Тя има право — намеси се Бумтакве. — Един ден ще дойде мигът на отмъщението и царят на Крокодилите ще те разкъса на парченца и ще разхвърля гнилото ти месо навсякъде.

— Давай короната най-накрая, защото не разполагам с цял ден време — настоя ловецът.

— И Вие ще изпълните условията да пуснете нас и крокодилите? — попита Лили.

— Да, ще го направя. А сега я давай!

— Обещава ли?

— Обещавам! Давай я!

Лили наистина подаде короната през решетките на клетката. Веднага щом мъжът я пое, започна да се превива от смях.

— Как може хората да са толкова глупави! Да не съм луд да пусна тези чудовища на свобода! Първо ще продам короната, а после и тези добичета. Това ще ми донесе толкова много пари, че ще мога да изляза в пенсия със скъпите ми ботуши от крокодилска кожа. А вие останете да се топите от жегата в клетката, докато станете толкова тънки, че да можете да се промъкнете между решетките!

С тези си думи той изчезна в джунглата. Чуваше се само злобният му смях. Лили забеляза укорителните погледи на придружителите ѝ. Бумтакве наведе глава, защото и той беше много разочарован. Всички мълчаха.

Разбира се, че Лили не беше повярвала на този негодник нито за секунда. Но сега нямаше време за обяснения.

— Който се смее последен, се смее най-добре!

След това грабна костюма, взе Зууи под мишница, сграбчи писмото, което беше взела от къщата на ловеца, доближи го до сърцето си и измърмори нещо неразбираемо. След това се изпари във въздуха. Трябваше да побърза, за да можеше да изпълни плана си. С помощта на магическия скок тя се озова там, където писмото беше лежало за последен път, а именно в къщата на ловеца. Той не се беше прибрал все още, затова Лили се зае веднага да строи капан пред входната му врата. Това стана бързо, защото мрежата и захващащият механизъм ѝ бяха под ръка. Беше ѝ трудно да премести дебелия дънер, за да го закрепим в края на въжето като тежест. Готово! Оставаше само да сложи пясък над мрежата и въжето, за да прикрие капана. Гадост! Механизмът не можеше да бъде скрит! Но нямаше време да събира още клони и листа. Трябваше да стане и по този начин. Преди Лили да се скрие зад къщата, тя завърза едно тънко въже за бравата на клетката, в която беше затворен един особено голям крокодил. Другият край на въжето тя взе със себе си зад къщата. Там ѝ остана малко време да приготви малко месо за примамка и да обясни на Зууи, каква важна роля имаше в плана ѝ. След това ловецът дойде.

— Мъст! — прошепна Лили. — Дойде денят на отмъщението на царя на Крокодилите!

Ловецът се появи иззад храстите. Май бързаше. Нямаше търпение да продаде короната по телефона. Той дори не погледна към бедните същества в клетките. Имаше очи единствено и само за короната. Още малко и щеше да влезе в къщата. И тогава се случи! От напрежение Лили затаи дъх. Дали щеше да падне в капана?

Капанът щракна, въжето изсвистя, дънерът се търкулна, а негодникът попадна в капана. Започна да се върти безпомощно във въздуха на около два метра височина и то точно пред къщата му. Той псуваше, викаше, дърпаше мрежата, но всичко беше напразно. Мрежата беше здрава.

Едва сега Лили дръпна тънкото въженце. Вратата на клетката се отвори и гигантският крокодил изпълзя бавно навън. Ловецът не забеляза това. Той викаше и се мяташе. Колко беше глупав само! Така огромният крокодил го съзря веднага и се приближи към него с отворена уста. Скоро беше под мрежата и започна лакомо да трака със зъби, като непрекъснато се протягаше нагоре. Страшните му челюсти не захапваха обаче нищо. Сега беше време Лили да пусне в действие и последната част от плана си. Отдавна беше навлякла костюма си и беше

готова да се покаже от къщата. Беше я страх малко и се държеше настрана от опасния си колега.

Зууи беше скрит в костюма на Лили, която му прошепна нещо. Той изкрещя веднага:

— Часът на отмъщението дойде!

Ловецът моментално престана да вика за помощ. Едва сега забеляза костюма на шамана. Намирайки се в смъртна опасност, виковете му се превърнаха в жалко хленчене. Сигурно чувството беше ужасно: да гледаш как под теб стои един гладен, а до теб великолепно украсен, говорещ със страшен глас крокодил. Негодникът не знаеше какво да прави...

Лили отново прошепна нещо на Зууи и той повтори с крясък:

— Царят на Крокодилите си отмъщава!

Лили имаше чувството, че тази роля много се харесваше на папагала. Ловецът започна да моли за милост. В неволята си, той хвърли короната от капана и започна да се моли:

— Царю, вземи си короната и ме пощади!

Без да обръща внимание на короната, Лили я захвърли настрани и накара Зууи да изкрещи:

— Не мога да се нахраня с една корона! Аз искам теб!

Това беше попадение в десетката и ловецът съвсем се отчая. Той започна да плаче толкова силно, че Лили направи отегчена физиономия.

Тя не можеше да му съчувства, но не беше и убийца. За да отклони вниманието на крокодила, тя му хвърли парче месо. Умрялото от глад животно се нахвърли лакомо на парчето, а Лили използва възможността, за да отреже въжето на висящия капан. Мъжът тупна на земята, бързо се освободи и панически избяга към реката. Големият крокодил веднага го подгони. Лили побърза да освободи и другите животни, които също започнаха да преследват мъчителя си. Някои от тях бяха толкова отслабнали, че едва можеха да се движат. Междувременно негодникът се беше добрал до едно кану и започна да го бута във водата. След миг не се виждаше вече, толкова много се беше отдалечил от брега. Зад него имаше верига от крокодили. Лили въздъхна и остави мъжа в ръцете на съдбата...

Когато освободи приятелите си от капана и им разказа, че царят на Крокодилите заедно с папагала Зууи е успял завинаги да прогони ловеца, радостта беше неописуема. Бумтакве прегърна Лили и показа как негодникът се беше мятал в капана. Всички започнаха да се превиват от смях. Мъжете не попитаха Лили, как така беше успяла да се изпари във въздуха и то пред очите им. За тях беше от ясно по-ясно, че шаманките имаха своите тайни...

На Лили ѝ се искаше вече да се прибира вкъщи. Имаше още цяла нощ на разположение, но кой знаеше дали на майка ѝ нямаше да ѝ хрумне да се обади още преди закуска на майката на Мона...

Лили реши да остави скъпоценната корона на приятелите си, защото много добре знаеше, че без нея те нямаше да могат да отворят пещерата към съкровището.

Радостните викове заглъхнаха, когато тя им каза за решението си да напусне джунглата. Та нали царят на Крокодилите трябваше да изтанцува свещения крокодилски танц! Но това не можеше да стане... Затова всички приеха много въодушевено идеята на Лили да направи Бумтакве шаман на племето.

Най-трудно Лили се раздели със Зууи, защото тя го беше обикнала много по време на приключението ѝ. Папагалът откъсна едно от красивите си шарени пера и ѝ го подари за сбогом. Лили много се зарадва, защото така щеше да има предмет, с помощта на който щеше да се пренесе някой ден отново тук. А това щеше да го направи със сигурност!

Преди да си тръгне, тя дръпна Бумтакве настрана и му каза тайната на заклинанието. Та нали вече беше шаманът на племето и царят на Крокодилите!

След това махна с ръка за сбогом, извади йо-йото от джоба си, притисна го до сърцето си и... се изпари.

Озова се в стаята на Леон. Но него го нямаше в леглото му. Странно! Лили се промъкна съвсем тихо в стаята си. И кого завари там? Леон!

— Какво правиш тук? — извика той. — Аз си мислех, че ще се върнеш утре сутринта!

— Аз отдавна съм тук. Чаках те в стаята ти. Но какво правиш ти в моята стая?

— Не можех да заспя, защото съм много ядосан. Загубил съм си йо-йото и си помислих, че може да е при теб.

Лили го погали по главата. Съвестта ѝ я гризеше и тя вече не се сърдеше на брат си, че беше тършувал в стаята ѝ.

— Значи си си загубил йо-йото. Да го потърсим ли заедно?

— Да, но не по модела на Колумб! — запротестира Леон, а Лили предложи с усмивка:

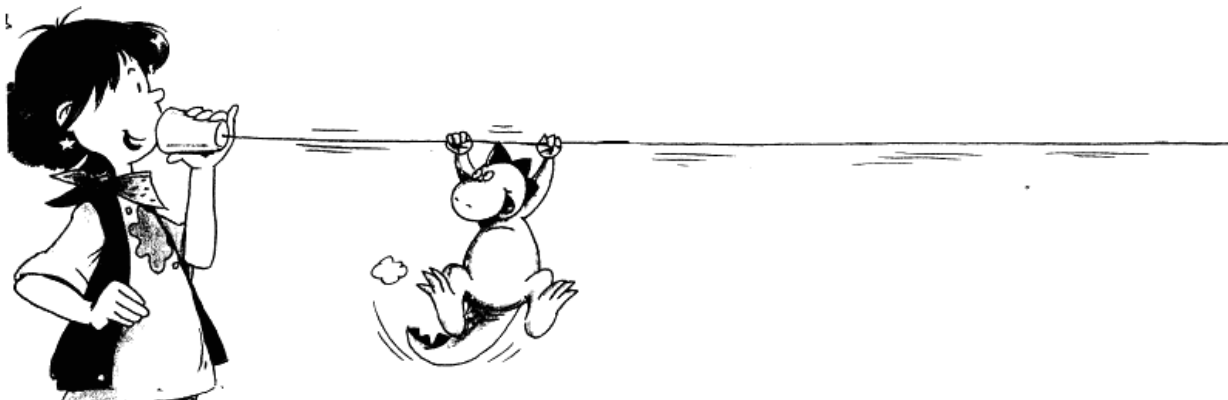
— Не, този път ще търсим по метода на Лили!

Хектор,
приятел на Лили
и експерт в магиите
представя:

Безжичен телефон

Обитателите на джунглата не са имали мобилни телефони и са ги наричали „говореща кост“. Но и те са могли да се разбират на далечни разстояния, а именно с помощта на безжичен телефон. Бумтакве обясни на Лили, как действа един такъв телефон и тя реши веднага да го изпробва вкъщи.

Тя го направи заедно с Леон и много впечатли брат си.

Това стана по следния начин: Лили взе две картонени чашки, които бяха останали от последния ѝ рожден ден и един дълъг шнур. Колкото по-дълъг беше конецът, толкова по-добре.

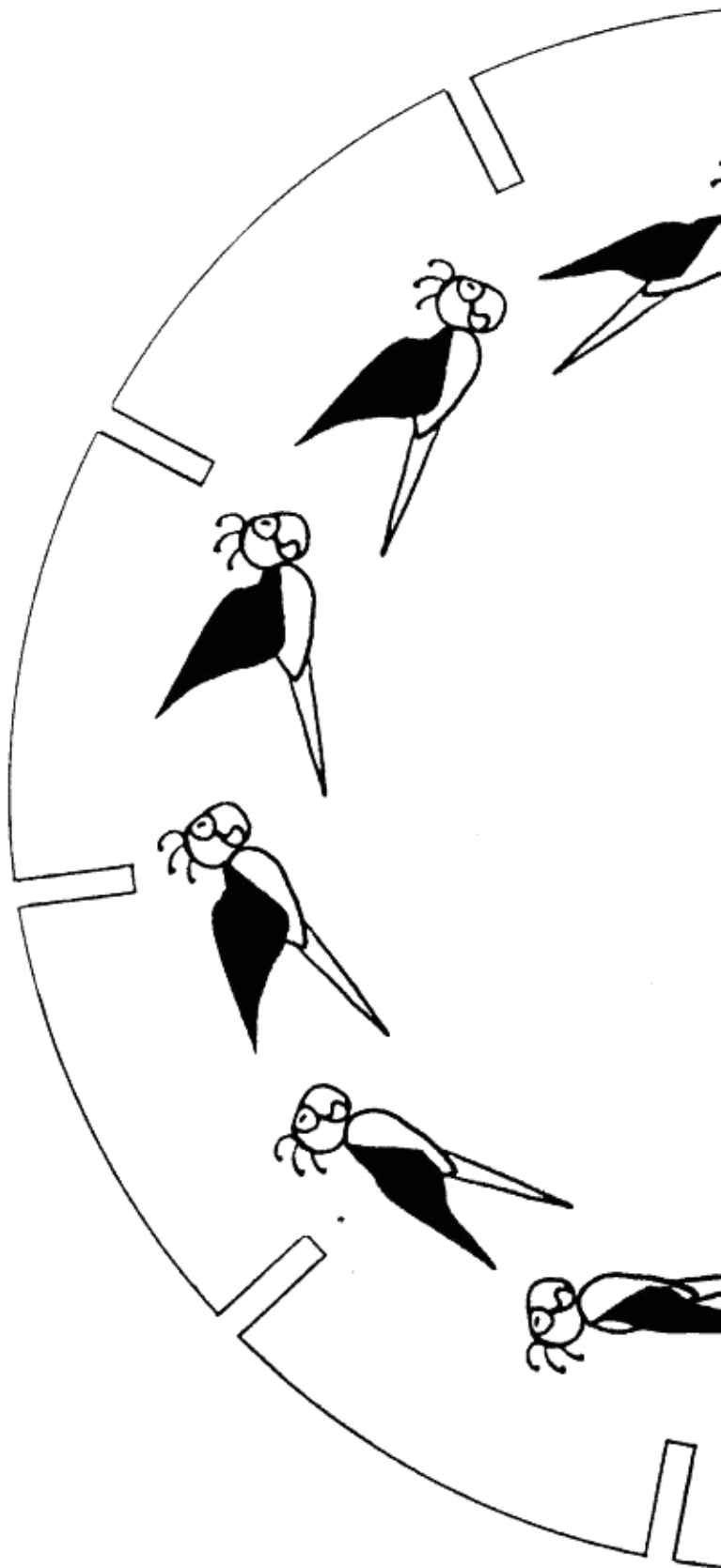
Лили проби дупка в дъното на чашките, направи възли на конца и го провря в дупките.

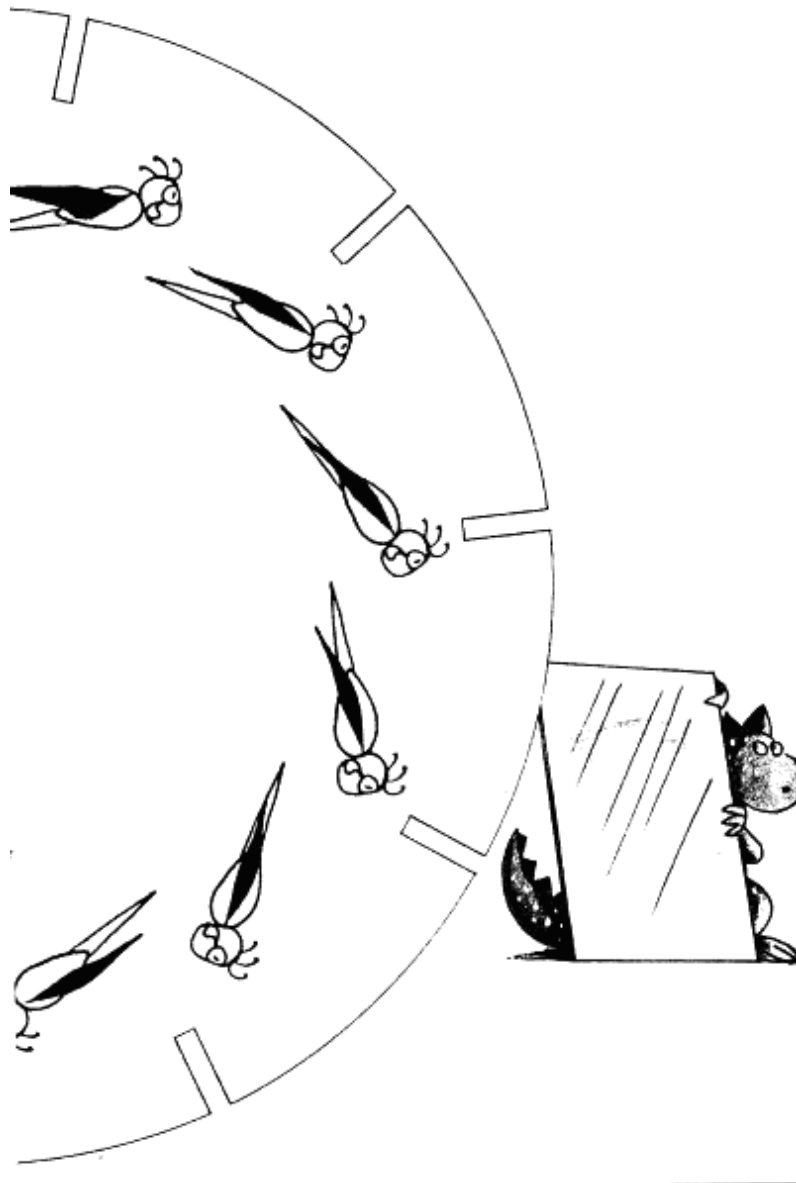
За да се телефонира, шнурът трябваше да е много добре изпънат. И сега се пристъпваше към действие: Лили можеше да говори на брат си, който държеше чашката до ухото си. Той чуваше сестра си, въпреки че тя шепнеше на много метри разстояние от него. Разбираше всяка дума, но не схващаше смисъла. Разбра единствено „цар“ и нещо от рода на „сянката целува камъка“. Тя отново се майтапеше с него. Леон въздъхна.

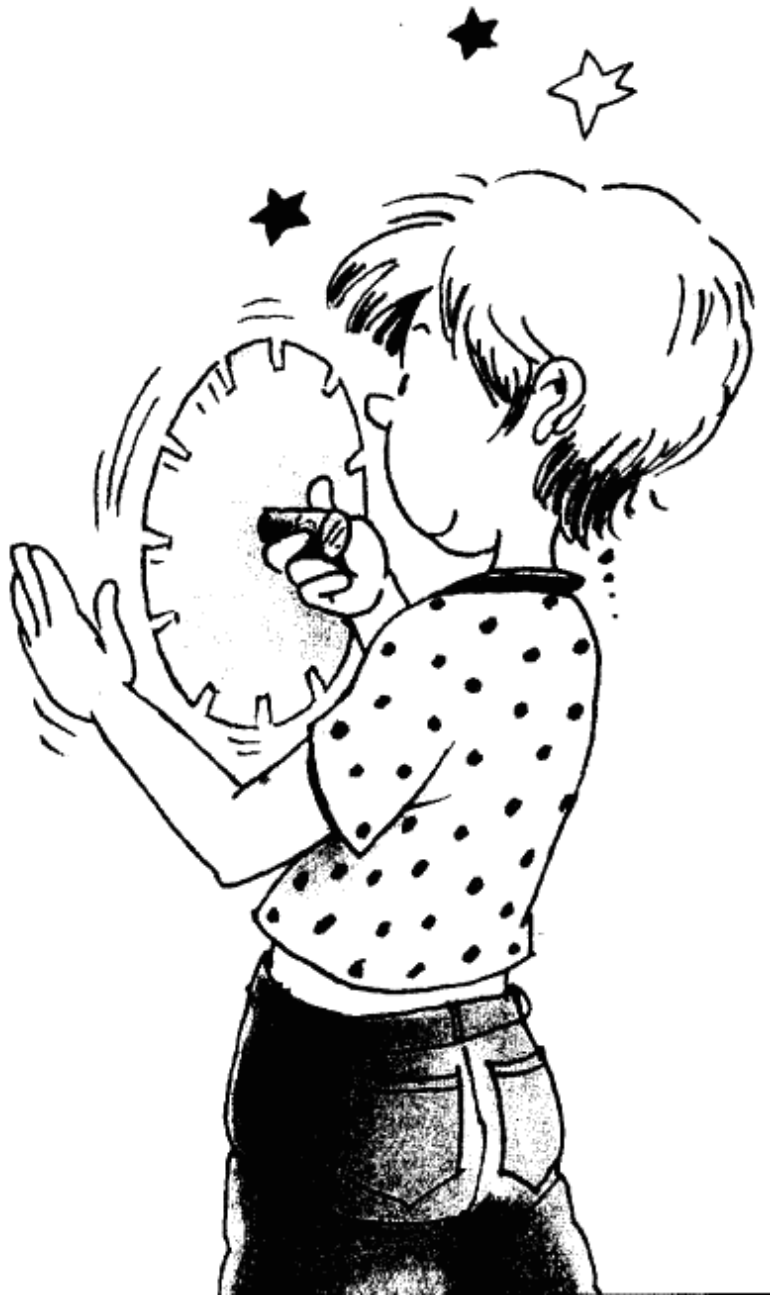
Зууи лети

Искаш ли да видиш как лети папагалът Зууи? Тогава Лили има страхотен трик за теб. Можеш да копираш шаблона. Изрежи полукръгчетата и ги свържи там, където е пунктираната линия. Залепи кръгчето върху картон и го изрежи. Направи прорези, но внимавай да не се порежеш! Нарисувай Зууи с шарените му пера, а ако имаш търпение, може да нарисуваш в средата и част от джунглата. Забоди в средата на кръгчето една безопасна игла и забий в нея една коркова тапа, но така, че кръгчето да може да се върти.

Ако застанеш пред огледало и завъртиш кръга, докато гледаш и с двете очи през процепите, какво ли ще видиш? Как лети Зууи! Това се казва магия!

Издание:

Книстер. Лили Чудото в търсене на изгубеното съкровище

Немска. Първо издание

ИК „А&Т Publishing“, София, 2008

Редактор: Елена Петкова

Илюстрации: Ил. Биргит Рийгер

ISBN: 978-954-9436-49-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.